

**TERRA DE
CAIMANS**
Karen Russell

Traducció: Marta
Pera Cucurell.
Editorial: Periscopi
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 444
Preu: 19,50 euros

Karen Russell fa un homenatge inquietant a la bona literatura MICHAEL LIONSTAR

Hi ha dos mons i junts sumen un

Heus aquí el primer llibre d'Edicions del Periscopi, una editorial que aposta amb força per la literatura i que vol publicar textos contemporanis, traduïts o originals. Anuncien David Foster Wallace, entre altres, però han començat amb *Terra de caimans*, de Karen Russell, i amb *Cada color d'un riu*, de Manel de la Rosa. *Terra de caimans* és també la primera novel·la de Russell. Va ser una de les tres obres finalistes del darrer premi Pulitzer, que no es va atorgar perquè els membres del jurat no van posar-se d'acord a decidir el guanyador. *Terra de caimans*, en tot cas, apunta molt bé, tot i que em sembla que és una mica excessiva. Hi falta contenció. I Ava Bigtree, la narradora i la protagonista principal d'aquest llibre, amaga fins al final el que és real del que és fantasia.

Però anem al principi. Viu a Swamplandia, una illa de Florida on hi ha només el parc temàtic familiar de caimans. Ells en diuen Seths. Swamplandia, però és un parc antiquat, els turistes deixen d'anar-hi quan mor Hilola Bigtree, la mare, i quan un nou parc, El Món de la Foscor, arriba a Loomis. No és l'únic paral·lelisme que podem trobar a *Terra de caimans*. Hi ha dos parcs, però hi ha també la terra ferma on hi ha Loomis, que es contraposa a la dels aiguamolls eterns —els Everglades, com diuen a Florida—, el lloc on

hem de situar Swamplandia. I hi ha, encara, la família Bigtree, que es contraposa a totes les altres de Loomis i, d'acord amb el punt de vista d'Ava, la disgregació d'aquesta família paral·lela a la decadència del parc, amb la deserció —un xic inversemblant, però Ava ho veu així— del pare —els Bigtree l'anomenen El Cap— i de Kiwi, el germà gran, l'altre gran protagonista d'aquest llibre, que traeix —també segons Ava— la Swamplandia familiar quan entra a treballar a El Món de la Foscor, justament amb la idea de salvar el parc de la família. Kiwi fa un pas decisiu cap al que considerem que és el món real, quan entra a treballar a l'atracció Leviatan i salva Emily Barton. Leviatan, és clar, vol dir infern. Però el seu infern de mentida és paral·lel —i al mateix temps antagònic— al que viu Osceola, la

germana gran, que té 16 anys quan mor la mare i que avança Ava, que és tres anys més petita, tant en la descoberta del l'amor com de la del món dels esperits —de l'inframón— que sembla que sigui de veritat. Aparentment també, els homes de *Terra de caimans* o no hi ha fan cap gran paper o viren cap a la realitat més carnal. I això malgrat que El Cap insisteixi a presentar la família com a hereva dels indis *seminole* o *miccosukee* tot i no tenir-ne ni una gota de sang.

La mateixa ficció de mentida amb què es guanya la vida Kiwi, les accions del qual són paral·leles a les d'Ava. Les dones, en canvi —Hilola Bigtree, de qui durant anys Ava creu que va guanyar un premi inexistent de lluitadora de caimans, o Osceola, que té un dots paranormals que descobreix sobretot gràcies a la lectura d'*El telègraf de l'esperitista*— viren cap a un altre món. El lector sovint no sap de quin dels dos mons li està parlant Ava perquè hi ha tot de ponts entre aquests. Penso en un caiman vermell, i, encara, en Louis Thansking, l'esperit mort de qui s'enamora Osceola, o en l'Home-ocell que acompanya Ava, com Virgili a Dante a la *Divina Comèdia* en la seva davallada a l'inframón. *Terra de caimans* és abans que tot o primerament, un homenatge inquietant a la bona literatura. I res no és el que sembla perquè les coses acaben essent sempre el que eren. ✽

L'apunt

Terra de caimans, de Karen Russell, va ser una de les tres obres finalistes del darrer premi Pulitzer, que no es va atorgar perquè els membres del jurat no van posar-se d'acord a decidir el guanyador.